

1. Marc

Een nachtmerrie

Al tien dagen lang kan hij niet naar het toilet. Hij was eerder bij de huisarts en nam poeders voor zijn ontlasting maar dat werkt niet. Hij heeft urenlang hevige krampen en koliekaanvallen. Tot overmaat van ramp krijgt hij pijn in zijn rug. Melany brengt hem naar de eerste hulp.

Daar wordt hij onderzocht - zijn buik is helemaal opgezwollen. 'Hoe gaat het met het urineren?' vraagt de internist terwijl hij een buikecho doet. 'Slecht,' zegt Marc. Hij heeft steeds het gevoel dat hij moet plassen maar er komen maar een paar druppels of hooguit een kort klein straaltje. 'Ik roep even mijn collega erbij,' en de internist belt de uroloog en legt hem iets uit in medische termen die Marc niet begrijpt. De uroloog komt binnen twee minuten mét een verpleegster. Ze bekijken samen de echo. 'Tsja mijnheer Philips, u kunt dus moeilijk plassen?' Marc bevestigt dat en trekt een pijnlijk gezicht. 'Uw blaas ziet eruit als een flink ballonnetje. Ik wil even uw urinebuis onderzoeken. Trekt u alstublieft uw onderste kleren uit.' Marc doet wat hem gevraagd wordt en Melany helpt hem daarbij. 'Dit gaat even pijn doen. De huidige endoscopen zijn wel klein maar de urinebuis is nogal nauw en gevoelig.' 'Sorry, maar gaat u iets in mijn penis stoppen?' vraagt Marc. 'Het kan niet anders mijnheer, we kunnen met de echo niet goed zien hoe het met uw prostaat is gesteld. Ik zal helaas ook een prostaatonderzoek moeten doen.' Dat zegt Marc niets.

Als de verpleegster zijn penis vasthoudt is Marc even bang dat hij onder de ogen van Melany, de internist en de uroloog een stijve krijgt maar als ze de endoscoop in zijn plasgaatje stopt en deze stevig aanduwt maakt die angst acuut plaats voor een felle pijn die elke geilheid als een kaarsje uitblaast. 'AAUW,' roept Marc. Ze duwt door en op het scherm verschijnt het beeld van een nauwe grijze grot. 'Ja... ja... nog even verder... stop... ja, nog even verder... stop... ja... oké. Ik weet genoeg,' zegt de uroloog. De verpleegster trekt de endoscoop kalm maar ferm naar buiten. Een hele vreemde gewaarwording, vindt Marc. Alsof iemand onder verdoving

langzaam een kies uit je lul trekt. 'Mijnheer Philips, u heeft een vergrote prostaat en opgezwollen spieren rond de urinebuis. Daarom kunt u moeilijk plassen. Ik schat dat er tenminste twee liter in uw blaas zit. Daarvoor ga ik u pillen voorschrijven. Ik wil nu even uw prostaat rectaal onderzoeken. Zet u zich hier met de benen iets gestrekt en de handen op de rand van het aanrechtblad neer en buigt u zich zo ver als mogelijk voorover. Zo ja, uw benen nog iets meer naar achteren graag? Goed zo,' zegt de uroloog terwijl hij een dunne plastic handschoen aantrekt en deze met vaseline insmeert.

Voor Marc het weet stopt de uroloog twee vingers diep in zijn anus en voelt in het rond. 'Jezus man, had dat even gezegd!' roept hij uit. 'Sorry mijnheer, ik dacht dat u begreep wat ik ging doen,' zegt de uroloog. 'Om uw prostaat te voelen moet ik even diep uw anus in. Nog even doorbijten. Ik ben zo klaar.' Melany wendt haar hoofd af. Wat een vernedering. Dan trekt de uroloog zijn vingers terug en zijn plastic handschoen uit. 'Precies wat ik dacht. Een gezwollen prostaat. Nu gaan we u even katheteriseren. Voor alle duidelijkheid, dat betekent dat we een buisje in uw penis stoppen die naar de blaas gaat, om de urine eruit te laten lopen. U kunt weer gewoon rechtop staan. Mevrouw?' De verpleegster pakt een katheter uit, spuit wat desinfecterende alcohol op Marcs eikel en haar handen en stopt het puntje van de katheter in zijn plasgaatje. Net als daarvoor duwt ze nu de katheter stevig aan. Blijkbaar wordt het ding geconfronteerd met weerstand want na twintig centimeter zit er geen beweging meer in. Zij heeft echter voor heter vuren gestaan en duwt met kleine bewegingen heen en weer stug door. Marc verbijt de hem onbekende, hevige pijn. Na ongeveer vijfentwintig centimeter komt de plas eruit, die zij in een urinecontainer opvangt. Na ruim een minuut trekt ze de katheter iets terug en stopt de plas. 'Anderhalve liter tot nu toe, dokter.' De container wordt gelegeerd en het spel begint opnieuw. Na ruim een minuut stopt de straal en de verpleegster zegt dat er 1,3 liter in zit. 'Wel mijnheer, ik denk dat we de reden voor uw verstopping hebben gevonden. Er zat inmiddels bijna drie liter urine in uw blaas. Een wonder dat ie niet is ontploft. Met een beetje geluk kunt u vanavond al naar het toilet. Maar we gaan dat een beetje helpen. We geven u een kleine darmspoeling met een zout water oplossing. Die moet u even 'ophouden' en als u echt niet meer kunt, dan mag u naar het toilet.'

Zogezegd, zo gedaan. Marc ondergaat de darmspoeling, liggend op zijn zij, lijdzaam en passief. Als hij denkt dat zijn darmen op ontploffen staan roept hij 'HO, HO, HO!' Even later gaat het weer verder, tot zijn tweede 'Ho, ho, ho!' Dan stapt hij gedecideerd van het bed af, loopt een paar rondjes op de gang en snelt naar het toilet. Daar laat hij enkele luide scheten en massa's water plus een paar kleine harde keutels. Hoe hij ook drukt, meer komt er niet uit.

Nu heeft hij er schoon genoeg van. Zijn buikpijn is weg. Hij wil naar huis. Hij is toe aan een douche, een trip en slapen. Ferm loopt hij op de artsen af en vertelt hem zijn plan. Ze kijken enigszins gelaten. 'Wij waren klaar mijnheer Philips, dus u mag gaan,' zegt de uroloog ook nog.

Bij Marc slaan intern de stoppen door. Er schieten allerlei gedachten door zijn hoofd ('wie bepaalt hier of ik 'mag' gaan?'). Maar voordat er iets uit zijn mond komt spreekt de verpleegster hem aan. 'Hier heeft u de pillen mijnheer en een doosje katheters met een flesje ontsmettingsalcohol. Ik neem aan dat u weet wat u daarmee moet doen?' 'Ja, ik begrijp alles. Dankjewel,' zegt hij korzelig. Hij pakt de spullen op, neemt de hand van Melany, groet de artsen en verpleegster minzaam en vertrekt. 'Maximaal om de vier uur katheteriseren, mijnheer. De plas opvangen, meten en op het formulier de resultaten en tijd noteren. En vergeet niet om een vervolgspraak te maken via de site mijnheer,' roept de uroloog hem nog na.

Ongelofelijk! Wat een gedoe alleen maar om te kunnen poepen! Ondertussen maakt hij zich wel zorgen om zijn blaas. Zal hij ooit nog eens normaal kunnen plassen? Hij vreest van niet en weet niet half hoe juist zijn inschatting is. Thuis moet hij onmiddellijk naar het toilet. Het lijkt of z'n hele darm leegloopt. Een uur later moet hij weer en 's morgens nóg een keer. Pas dan wordt het rustig daar beneden. Hij probeert z'n eerste katheter uit - had al na vier uur gemoeten. Er stroomt schier onophoudelijk een enorme plas bruingeel water uit. Die had hij in een speciale fles moeten opvangen om de plas te meten en de tijd erbij te noteren, maar dat is hij vergeten. Vanaf dan zal hij dat beter bijhouden. Moegestreden legt hij zich op bed. O jee, hij is zijn pillen vergeten.

Dan schrikt hij badend in het zweet wakker. Opgelucht constateert hij, dat het maar een nachtmerrie was.

Een creatieve yup

Marc Philips is het prototype van een yup - een young uprising professional. Of beter gezegd, wás het prototype. Want hij is al bijna vijfendertig - bejaard voor een yup. Alweer tien jaar geleden is hij afgestudeerd aan de Wharton School of Finance. Cum laude - straight A. Hij trad zijn vader in zijn voetsporen en werd dealer voor de prestigieuze Roskins & Roskins Tradewell Investment Company. Na zeven jaar werd hij associate en onlangs is hij tot partner gepromoveerd.

Heel speciaal aan Marc is zijn creativiteit: hij heeft altijd bijzondere ideeën en hij zoekt steeds naar een manier om ze te realiseren. Maakt niet uit waar het over gaat. Daarom was hij heel populair in de studentenvereniging. Als ze ergens niet uit kwamen, verzoon Marc wel een list. Geen 'geitenpaden' of zo, nee: iets écht innovatiefs. Dat is ook wel de reden dat Roskins hem waardeert. Marc heeft al verschillende zaken in het bedrijf vrij radicaal vernieuwd - en het werkt ook nog. Hij wist mensen voor zijn ideeën te winnen, dramde nooit, verleidde, overtuigde, enthousiasmeerde.

Sportief en reizend

Marc is een sportieve man; hij heeft een goed getraind lichaam. Op de middelbare school en de universiteit deed hij veel aan groepssporten - basketbal en roeien. Daar heeft hij geen tijd meer voor. Nu oefent hij regelmatig in de fitnessafdeling van Roskins. Kan hij gelijk even bijpraten met enkele collega's. Elk jaar gaat hij minstens drie keer een week duiken - met collega's. Ze gaan telkens naar een andere plek in de wereld. De organisatie daarvan rouleren ze onder de deelnemers. Daarnaast is hij al twee keer op safari geweest in Zuid-Afrika - met andere collega's. Zijn vader vindt dat maar tijdverspilling. Op zijn niveau ga je hooguit twee weken per jaar op vakantie, even los van de feestdagen - vindt hij. Aan de andere kant is hij steeds erg onder de indruk van de prachtige foto's waar Marc mee thuiskomt en de geweldige verhalen over zijn reiservaringen.

Breitner en Escalade

Marc is trots op zijn Breitner horloge dat hij op een veiling voor luxe

goederen kocht. En op zijn verzameling getailleerde overhemden met manchetten, die hij op internet koopt. Hij gaat graag uit; het liefst uit eten of dansen met vrienden - vrijwel allen collega's. Marc zegt dat auto's voor hem niet belangrijk zijn, maar hij rijdt sinds een jaar wel een Escalade. Die staat meer in de garage dan op de weg. Zijn vader snapt niet waarom hij een familieauto aanschaft terwijl hij nog vrijgezel is. Zijn vader vroeg hem ook of hij voor het dansen niet te oud wordt en of hij al een vaste vriendin heeft. Tweemaal nee dus en hij heeft ook nog geen plannen. Hij woont een beetje onder zijn stand in Bloomington, NYC. Dat maakt hem niets uit. Het is lekker betaalbaar en zo houdt hij meer geld over voor zijn hobby's. Sinds hij partner is ligt dat iets anders. Vorig jaar verdiende hij \$ 700.000,- en had geen idee waar hij al dat geld aan moest besteden.

2. Herb en Dottie

Rollen goed verdeeld

Marc's vader Herbert is senior partner en een van de Vice Presidents bij Roskins. Anders dan de gemiddelde VP die continue aan het vergaderen is werkt hij nog steeds op de beurs. Hij is van de oude stempel, tot op het bot loyaal aan zijn collega's en zeer integer, onderzoekend, statistieken tekenend, economische rapporten en jaarrekeningen lezend. Herb is al jarenlang zeer succesvol en daarom buitengewoon gerespecteerd. Het heeft hem geen windeieren gelegd.

Thuis zijn de rollen goed verdeeld. Moeder Dottie kookt en organiseert het sociale leven. Zij doet veel vrijwilligerswerk voor de kerk. Hij bakt de steaks en de hamburgers in de open serre en houdt het huis en de tuin bij. Zij leest haar glossy's, hij zijn Playboy. Zij drinkt 's avonds een Martini, hij zijn Tennessee bourbon. Ze rijden in een oude Cadillac Coup Deville en gaan elk jaar twee weken op vakantie naar Mexico. Zij met haar kasteel- en doktersromans, hij met de 'rise and fall of' welk empire dan ook en de allernieuwste boeken over persoonlijke zelfverbetering en de kapitaalmarkten. De badmintonset gaat altijd mee - al spelen ze elk jaar minder. Vroeger gingen ze met de kinderen naar Florida. Een paar dagen naar Disneyland en de rest van de tijd aan het strand.

Feestdagen zijn heilig

De feestdagen zijn heilig in huize Philips. Nieuwjaarsdag, Memorial Day, Onafhankelijkheidsdag, Thanksgiving en Kerstmis. Bij die laatste twee gelegenheden komt de hele familie een paar dagen bij elkaar, inclusief grootouders, enkele ooms en tantes, neven en nichten. De dames staan dan een hele dag te koken. De mannen bereiden de kalkoenen en de steaks voor, waarbij ze grappige schorten dragen. Er wordt gezongen, ze spelen spelletjes, kijken naar een goede film en vertellen oude verhalen. De mobieltjes moeten uit, al mogen de kinderen ze 's ochtends en 's middags één uur aan zetten. Niet op hun kamer - gewoon op de bank bij de rest van de familie. Daarna gaan ze weer uit en worden ze verzameld in het mandje.

Met goed weer maken ze een wandeling in de buurt. En natuurlijk gaan ze samen naar de kerk. De laatste jaren is Marc er een paar keer niet bij geweest. Tot grote teleurstelling van zijn ouders ging hij nota bene op duikvakantie, een keer met Thanksgiving en een keer met Kerstmis. Heiligschennis. Herb had er geen goed woord voor over. Hij liet bewust een stoel vrij aan tafel, maakte daar een foto van en stuurde die naar Marc. 'Happy Thanksgiving son!' schreef hij cynisch.

Ruziën en goedmaken

Die Herb en Dottie - ze zijn nog steeds heel liefdevol voor elkaar, al kan zij af en toe naar aanleiding van een kleinigheid uit haar slof schieten. Dan foertert ze dat ze vóór hun huwelijk een veelbelovende beginnende actrice was en haar carrière voor hem heeft opgegeven. En altijd sluit ze dan af met een mini-tirade over zijn Playboy. Hij zegt dan alleen maar 'Dottie! Dottie?' Pakt een Bourbon, wat ijs, schenkt zichzelf in, gaat zitten en leest de Wall Street Journal. Een kwartier later voegt ze zich met een martini met een olijfje erin bij hem. Dan vergeven ze elkaar, geven elkaar een kus en glimlachen ze weer naar elkaar. Waarna hij weer in zijn Wall Street Journal duikt en zij in haar nieuwste roman. Het acht uur journaal kijken ze altijd samen.

Routine met een brede glimlach

Zij gaat stipt om negen uur naar bed; hij rond elf uur, als zijn tweede glas Bourbon op is. Zij staat om zes uur op; hij om zeven. Het ontbijt staat dan voor hem klaar: toast met ham en gebakken eieren, een vers geperste sinaasappelsap en koffie. Elke ochtend weer smult hij ervan, complimenteert hij haar en bedankt hij haar. Zij glimlacht dan van oor tot oor. Als hij naar zijn werk gaat krijgt hij een bloedhete koffie mee met één creamer en twee zoetjes. Een kus op beide wangen (en bij gelegenheid nog één op de mond) markeert het afscheid. Herb is dol op zijn Dottie en zij op hem. Een onafscheidelijk paar.

3. Melany

Goed opgeleid

Melany Monroe organiseert modeshows over de hele wereld met de 'allergrootsten'. Dat heeft ze niet van huis uit meegekregen. Opgevoed door een alleenstaande zwarte moeder, Friday Whithaker, die na Melany's geboorte in de Bronx met haar man verhuisde naar Queens. Vader was na een jaar met de noorderzon vertrokken. Friday wilde niet dat haar kind, net als zij, als schoonmaakster van appartementen van yuppen zou eindigen. Daarom deed ze er alles voor om Melany een goede opleiding te laten volgen. Melany bezocht de Reformed Christian Elementary School en daarna de in dezelfde straat even verderop gelegen Sacred Heart High School. Haar opleiding rondde ze af aan het Lincoln College. Moeder had heel bewust gekozen voor blanke scholen. In alle klassen was ze bijna steeds het enige zwarte kind. Slechts een enkeling die daar een probleem over had gemaakt. Haar beste vriendin, een ander zwart meisje, werd wel zwaar gepest.

Uitbinker in organiseren

Van jongs af aan blonk Melany uit in organiseren. Al op de lagere school organiseerde ze toneelstukjes en mini circusvoorstellingen in de buurt, waarvoor de kinderen een kwartje moesten betalen. Voor het toneel verzong ze zelf scripts. Ze pikte een paar kinderen op uit de buurt die gewillig voor haar de rollen leerden en het theater speelden. Zij was de producer, regisseur en director in één persoon. Voor het 'circus' keek ze goed rond welke jongens en meisjes kunstjes konden doen zoals jongleren, dansen met een hoepel of met vuur spelen. Allen beloofde ze een glansrijke carrière in Hollywood en een paar kwartjes van de opbrengst. De lokale drukkerij maakte met plezier gratis posters voor haar die ze met een schare volgelingen door half Queens ophing. Elke voorstelling werd door minstens tien en vaker zelfs meer dan twintig kinderen bezocht - velen begeleid door een moeder of nanny, die twee kwartjes moesten betalen. Wekelijks verdiende ze zo enkele tientallen dollars. Daarvan kocht ze geen snoep of speelgoed. Ze gaf alles aan haar moeder die het opspaarde zodat ze er later de deelname aan de zondagse school en haar college van kon betalen. Want daarvoor had mama geen geld.

Op de middelbare school kon ze zodoende de zondagse naaicursussen volgen. Binnen de kortste keren naaide ze van de stofresten die ze van mijnheer Cohen, een lieve joodse winkelier in gordijnen, stoffen en garnituren, voor een habbekrats kreeg, haar hele eigen garderobe in elkaar. In ruil daarvoor organiseerde zij z'n halfjaarlijkse uitverkopen, ondersteund door een heuse modeshow van haar eigen creaties van zijn stofresten. Haar actrices en artiesten fungeerden als modellen. Cohen had een mateloze bewondering voor haar. Bij zijn dood liet hij haar \$ 5.000,- in een college fonds na. Melany was zeer verdrietig vanwege zijn overlijden en dankbaar voor zijn gift. Ze bracht tot vijf jaar na afronding van haar college elk joods nieuwjaar een nieuw steentje naar zijn graf. Daarna werd het minder en de laatste paar jaar kwam het er niet meer van. Te druk.

Van vechtsporten naar goed eten

Al op de middelbare school was Melany geïnteresseerd in sport. Niet om prijzen te winnen en zeker geen teamsporten - nee, individuele workouts en vechtsporten. Judo en jiu-jitsu. Haar zwarte vriendinnetje werd namelijk vreselijk gepest op school en zij wilde weerbaar zijn. Ze deinsde er niet voor terug een grote bek op te zetten en een forse tik uit te delen, als een of ander kwajongensachtig groepje blanke jochies het waagde haar te intimideren. Af en toe kreeg zij daar nota bene een reprimande of een taakstraf voor, als de jochies zich over hun blauwe plekken beklagden bij het schoolhoofd, maar die onderging ze met trots. Stelletje verweekte, teerhartige, lichtgeraakte slappelingen. Haar vriendinnetje leerde ze zich te wreken voor de vernederingen en intimidaties. 'Wraak is het beste, koud geserveerd' was haar motto - pak ze als ze het niet meer verwachten. Dat smaakt het zoetst.

Vanuit de sport kwam ze in de wereld van het gezonde eten. Haar moeder maakte standaard Amerikaanse maaltijden. 's Morgens havermout met stroop, in het lunchpakket voor school brood met pindakaas en jam of kaas met belony en mayonaise, en 's avonds spaghetti met gehakt en ketchup of rijst met kip-curry. Dat moest anders. BLT's zonder bacon. Roggebrood met sesampasta. Broccoli, wortel en komkommer. Geen suiker meer, weinig vetten. Liever een appel als toetje dan pudding met aardbei. Geen frisdrank maar echte thee.

Een sublieme schutter

Toen ze zeventien was kreeg ze een vriendje; Bratt. Zij vond hem wel leuk en hij was stapelgek op haar. Hij nam haar overal mee naartoe. Ze voelde zich een beetje op sleeptouw genomen, maar ze genoot er wel van want Bratt kwam op plaatsen waar zij nooit eerder was geweest en deed dingen waarvan ze daarvoor geen weet had. Hij opende werelden voor haar. Bratt dronk frisdrank die je vleugels geeft en slikte daarbij pilletjes, waarvan je bij het dansen een ongelofelijke ervaring krijgt. Om twaalf uur kwam de cocaïne tevoorschijn, om nog even door te gaan. Daarvan ging ze tótaal uit haar dak.

Via Bratt kwam ze ook op de schutterij. Daar zou ze uit zichzelf nooit naartoe zijn gegaan. Melany bleek een uitstekende schutter. Ze had een uitzonderlijke aanleg, kon zelfs vanuit de heup de roos op vijftwintig meter afstand raken. Soms schoten ze hazen. Geen echte, maar van karton die op afstand tussen papieren graspollen gesleept werden. Zij schoot op de oren; ze kon het niet over haar hart verkrijgen om op het hoofdje te schieten - arme beestjes. Al waren ze van karton. Bratt vond dat maar niks, smaalde over die oorgaatjes en daagde haar telkens uit te laten zien dat ze beter kon. Op een keer was ze het zat. Met een pistool schoot ze twee keer vlak achter elkaar. Beide ogen waren eruit. Midden in de roos. Van Bratt had ze toen wel genoeg.